

KAPITOLA ŠTRNÁSŤ

TANK

Tanka mrzí, že si nevezal slúchadlá. Emily okamžite zmizla s niekoľkými škatuľami a handrami, robila si nároky na kanceláriu. Rozdeľuj a panuj. Dobrý nápad, pomyslel si Tank, vzal si príklad z Emily, zobral niekoľko škatúľ a handier a zamieril do skladu. Dúfal, že to Jakovi dopne, aby si vzal druhý sklad alebo počítačovú miestnosť, ale chlapec len nasledoval Tanka dovnútra a hlučne za ním utieral prach. Tank si ho nevsímal a začal s policou plnou čudných sôch. Všetko je pokryté hustým tmavým pláštom prachu a každý pohyb uvoľňuje do vzduchu ešte viac prachu. Jake si odkašle a zašomre: „Toto som priniesol pre všetkých. Emily odmietla, lebo sa jej nehodia k outfitu, ale tebe by sa mohli zísť a vlastne aj mne, veď pozri, koľko je tu prachu.“

Chlapec opäť čosi bľaboce a z vrečka vytiahne pokrčený kus látky. Vyzerá to ako rúška, ktoré nosili v meste Tankových starých rodičov vo Vietname, keď sa ľudia prehánali na motorkách, skútroch a autách a vzduch bol plný hustých oblakov dymu. Svojím spôsobom mu tie dlhé vlhké letá, týždne strávené u starých rodičov chýbajú. Od jeho poslednej návštevy uplynuli dva roky, ale Tank vie, že musí šetriť peniaze, aby ich mohol použiť do domácnosti. Znova si odkašle. Skvelé. Prach a alergია sú úžasná kombinácia. A bude to len horšie.

Tank kývne na Jaka, vezme si rúško a nasadí si ho na tvár. Jake sa naňho usmeje a zaškerí, vyzerá spokojnejšie, ako by mal byť, asi ako

šteniatko, ktoré dostalo loptičku. Tank pokrúti hlavou a pokračuje v utieraní prachu.

Ticho trvá len niekoľko minút.

„Myslíš, že bude chcieť, aby fotky zostali v rámečkoch? Je ich tu veľa. Čo myslíš, bude ich chcieť usporiadať podľa dátumu?“ Jake drží hromadu rámkov s fotografiami, stojí pred holou stenou. Tapeta vyzerá bez fotografií komicky, svetložlté škvrny vystupujú na tmavšej farbe.

„Isto.“

„Pozri na tie podivné účesy!“

Tank nakukne Jakovi cez plece. Zažltnutá fotografia v drevenom ráme s popisom *Rada mládeže spoločenstva Pacific Crest*. Asi dvadsať vysmiatych detí so staromódnyimi účesmi, pani Jenkinsová uprostred. Dátum naškrabaný v rohu. Fotka ešte pred Tankovho narodenia. „Zrejme sa tu vždy hrávali deti.“

„Áno,“ povie Jake a zapíska. Otvorí priečinok plný novinových výstrižkov. „Miestna mládežnícka rada čistí pláž,“ číta. „Ellen Jenkinsová, zakladateľka miestneho neziskového komunitného centra, vedie mladých ľudí k verejnoprospešným prácam. Najmodernejšie centrum je pre deti a mládež miestom trávenia voľného času, učenia sa novým zručnostiam a nadväzovania nových priateľstiev.“

„Super,“ povie Tank a prižmúri oči na fotku skupinky tínedžerov smejúci sa v parku v rovnakých tričkách a rukaviciach, s akými sa kopú jamy pre nové stromčeky a kvetinové záhony. Naozajstná výsadba? To by mohla byť sranda. „Zaujímalo by ma, prečo to prestali robiť. Nikdy som to tu takéto nevidel.“ Komunitné centrum vyzerá na fotografiách plné lásky, detí i dospelých a s oveľa mladšou pani Jenkinsovou.

Jake si prezerá výstrižky z novín – od voľných listov až po starostlivo zalaminované, pekne zoradené, niektoré dokonca zarámované